राज्यं सन्धिमतेर्भावीत्यश्रुतापि सरस्वती ॥७२॥
नाचोदिता वाक्चरतीत्याप्तेभ्यः श्रुतवान् नृपः ।
ततः संभूतसन्त्रासः कारावेश्मनि तं व्यधात् ॥७३॥
तत्र तस्योग्रनिगडैः पीडिताङ्घ्रेर्विशुष्यतः ।
पूर्णोऽभूद्दशमो वर्षो भूपतेश्चायुषोऽवधिः ॥७४॥
निष्पुत्रः स महीपालो मुमूर्षुर्दाहमाददे ।
रोगोत्थया पीडया च चिन्तया च तदीयया ॥७५॥
ऊष्मायमाणो विद्वेषवह्निना ज्वलतानिशं ।
न विना तद्वधं मेने भवितव्यप्रतिक्रियां ॥७६॥
भाव्यर्थस्य बुधाः कुर्युरुपायं स्थगनाय यं ।
स एवापावृतं द्वारं ज्ञेयं दैवेन कल्पितं ॥७७॥
दग्धाङ्गारकदम्बके विलुठतः स्तोकोन्मिषत्तेजसो वेधा
वह्निकणस्य शक्तिमतुलामाधातुकामो हठात् ।
तन्निर्वापणमिच्छतः प्रतनुते पुंसः समीपस्थिते
सन्तापद्रुतभूरिसर्पिषि घटे पानीयकुम्भभ्रमं ॥७८॥
अथ राज्ञाज्ञया क्रूरैर्वधकर्माधिकारिभिः ।
निशि सन्धिमतिः शूले समारोप्य विपादितः ॥७९॥
प्रोतशूले श्रुते तस्मिन् शोकशङ्कुर्महीपतेः ।
निरगाद्रोगभग्नस्य पूर्वं पश्चात् तु जीवितं ॥८०॥